

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΑΙ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΜΑΓΟΣ ΚΑΛΛΙΟΣΤΡΟΣ

Ο νεαρός Ίωσήφ Μπάλασμο. Τα πρώτα του κατορθώματα. Ο κρυμμένος θησαυρός. Ο Καλλιόστρος στην Ελλάδα. Τα άκατάπαυστα ταξίδια του. Ο έρωας του και ο γάμος του. Το «νερό της όμορφιάς». Ο δούραγγυρος που γίνεται χρυσάφι. Ο φιλοσοφικός λίθος. Στην αυλή της Αικατερίνης II. Το τέλος του Καλλιόστρου.

Ο περίφημος αυτός τυχοδιώκτης που το πραγματικό όνομα του είχε Ίωσήφ Μπάλασμο και που αναστάτωσε τους συγχρόνους του με τις μαγείες του και τις τσερλατανιές του, γεννήθηκε στο Πάλεσμο το 1743.

Από τα μικρά του χρόνια ήταν ένα παιδί ανυπόταχτο, μιγάχνη και διαφθαρμένη φύση, υπό την οποία δε μπορούσε κανείς να περιμένει τίποτε το καλό.

Τότε έβλεπαν σ' ένα ιεροδιδασκαλείο, μα ούτως το έβγαζε από εκεί. Τότε έβλεπαν σ' ένα μοναστήρι ιερώνοντων, έλπίζοντας ότι μέσα σ' ένα τέτοιο περιβάλλον θ' αποκτήση καλλίτερα αισθήματα, μα έκρινε σκανδαλίζε με τις κοινότητες του το άγιο πρόσωπο που του είχαν δώσει όσα. Είπε αλήθεια ότι είχε μιγάχνη φύση που άνεπτυγμένη και γι' αυτό πολύ γρήγορα, υπό τη διδασκαλία του αποθησαυρίου του μοναστηρίου, μνήθηκε στη γνώση των φρονημάτων κι' απόκτησε τις πρώτες γνώσεις της χημείας, οι οποίες, αργότερα, του φάνηκαν τόσο χρήσιμες.

Τότε έβλεπε κανείς τότε να κάνει διαδοχικώς όλα τα επαγγέλματα. Είχανε καλός σχεδιαστής κι' αυτό τον βοήθησε να γίνει πλαστογράφος. Πράσπιζε τα εισιτήρια ενός θεάτρου, πλαστογράφησε μια διαθήκη, μιμήθηκε το γραμμένο χαρακτήρα του ήγουμένου του μοναστηρίου για να πάρει δόξα σ' έναν υλόγερο φίλο του, ο οποίος δίδεχε τη ζωή του σ' αυτόν προσηγομένους του.

Πολλές φορές τον έβλεπαν και την έφυλλαν, μα πάντοτε τον έβλεπαν. Επειδή έπαιζαν ή είχαγινεά του, ή όποιος, κοίτης φοί-
ται, είχαν ίσχυρη.

Ο Μπάλασμο ένθαυρονόμος απ' αυτή την άπειροσσία, έπεγερσε ένα κόλλο πιο τομολό: Είπε σε κάποιον χρυσόχοο του Παλέσμου ότι θα του δείξει έναν κρυμμένο θησαυρό και μ' αυτή την πρόφαση του πήρε διακόσιες χρυσές ούγγιες. Ο έμπορος δέν άνηγε να καταλάβει πως τον είχε άπατήσει ο Μπάλασμο και τον έβγαζε. Μα ή σκελετική δικαιοσύνη είττανε πολύ άρχη στις ένοργιές της και γι' αυτό ο νεαρός άπατεών πρόφτασε κ' έφυγε για τη Μεσσηνή. Από εκεί έφυγε πάλι κ' έπιασέ-
φτηκε την Ελλάδα, την Αίγυπτο, ένα μέρος της Μικράς Ασίας για να ξεπέσει στο τέλος στη Ρώμη.

Μόλις έφτασε εκεί πιάστηκε στο χέρι με το γκαρσόνι ενός πανδοχείου, πρώτα που του στείλανε μια φυλάκιση τριών μηνών.

Ότι είχε βγει από τη φυλάκη, όταν συνάντησε στο σπίτι ενός γνωστού του Ναπολιτάνου, μια όμοιατάτη κόρη, την οποία έρωτεύθηκε τρελλά. Αυτό το κορίτσι που υόλις είττανε δεκαπέντε χρόνων, δέν άνηγε ν' ανταποκριθεί στο αίτημά του κι' έτσι ή περιπέτεια αυτή τελείωσε με την καλλίτερο τρόπο του κόσμου: ή Λορέντζα Φελιτσιάνε έγινε γυναίκα του Ίωσήφ Μπάλασμο.

Ανήθικος με όλη τη σημασία της λέξεως, ο Μπάλασμο δέν άνηγε να μνήσει στις κακοηθείες του κι' εκείνη με την οποία είχε ενώσει τη ζωή του. Αντιπαρερχόμεθα αυτή την περίοδο της ζωής του και συναντάμε το νέο ζεύγος στο Μιλάνο όπου σπευδίζουν να ξεκινήσουν για ένα προσκύνημα περίφημο τότε, για το Άγιο Ιάκωβο της Κομποστέλλας. Εκεί, σκέπτονται, πως δε θα είττανε δύσκολο, άπλώνοντας το χέρι και υιούριζοντας μερικές προσευτές, να προκαλέσουν τον ολκιο μερικών αίσθηματικών ψυχών και να γεμίσουν έτσι τις τσέπες των, που ή κενότης των τότε έκανε να ύποφερον τρομερά.

Στη Μαδρίτη, στη Λισαβόνα, στο Λονδίνο, παντού απ' όπου έπέρασαν ζούσαν με χίλιες δυο πανουργίες, αν όχι με άπατες. Από το Λονδίνο πήγαν στο Παρίσι, όπου κ' έμειναν άμυτοσο. Από εκεί πάλι ξεκίνησαν κ' έπισκεύθησαν τις Βρυξέλλες, τη Γερμανία, διάσχισαν την Ιταλία και έαναγύρισαν στο Πάλεσμο. Κατόπι πήγαν σ' ή Μάλτα, όπου έμειναν λίγο καιρό, κ' έγκαταστάθηκαν τέλος στη Νεάπολη.

Στη Νεάπολη, ο Μπάλασμο θυμήθηκε τις πρώτες του σπουδές κι' άρχισε να δίνει μαθήματα χημείας, διαφημίζοντας ένα νερό της όμορφιάς που είχ' έφευρε ο ίδιος και λέγοντας ότι μπορούσε να μεταβάλει τον ύδραργυρο σε χρυσάφι, ένα κοινό πανί σε μετάξι, να μεγαλώνει τα περάνια και τα διαμάντια, και να ξέρει από πριν ποιό άριθμοι θα κερδίζουν σε μια κλήρωση.

Κατόπι πήγε στο Κάνιξ της Ισπανίας, όπου κατόρθωσε να πείσει έναν Ισπανό, ότι ήξερε το μυστικό του φιλοσοφικού λίθου. Για τον άγορα βοτανών και άλλων ειδών άναγκαίων για το παλάμα του κατόρθωσε να πάρει από τον πολύ άφελή αυτόν Ισπανό,

χίλια σκούδα και μια ράβδο της οποίας το χερούλι είττανε ένα περίφημο ρολόι. Φυσικό το πράγμα δέν άνηγε ν' άποκαλυφθή, ο Ισπανός θυώσε, τον φοβέρισε πως θα τον καταγγείλει κι' ο Μπάλασμο... τόκοψε λάσπη.

Κατολοβαίνοντας τότε ότι είττανε επικίνδυνο να λέγεται για Μπάλασμο, όνομα το οποίο είχε τόσες έκκρεμείς ύποθέσεις, ο τυχοδιώκτης μας άλλαξε όνομα κ' έγινε μόνος του στην όχη λοχαγός και κατόπι συντοματόρχης μαρκήσιος Καλλιόστρου. Μ' αυτό τόνομα έκαλούόθησε την περιπετειώδη του σταδιοδρομία.

Ο Καλλιόστρος, άναγκασμένος παντού όπου μπορούσε να κερδίσει κάτι, δέν άνηγε να γίνει μαδόνος. Στις 2 Ιουνίου 1777 ή Μεγάλη Έδρα του Λονδίνου του παρέδιδε το δίπλωμά του.

Από το Λονδίνο ο Καλλιόστρος έπαιγε στη Χάγη, όπου έφτασε μια γυναικεία έδρα του τεκτονισμού, στην οποία ή γυναίκα του έκαλούσε κοθήνωνα Μεγάλης Διδασκαλίσσης.

Από τη Χάγη πήγε στη Βενετία κι' από εκεί στη Βόρδιο Εδράνη. Στο Βερολίνο είττανε ύποδοχής μέλλον ψυχρός. Στη Λειψία είχε μεγαλείτερη έπιτυχία.

Στο Μπέρλιν της Κισρόλνδης, όπου έφτασε στο 1779, όπου στην όρχη την έθεώρησαν σαν ένα πρόσωπο σιγδέν άγιο, δέν άνηγε να σταλάσουν πως είττανε ένας κοινός τσερλατάνος. Ο Καλλιόστρος βίσπινε τότε να γείγει για τη Ρωσία όπου άλλες άπογορευτικές τον έπεριμεναν.

Η Αικατερίνη ή II στην όρχη ύποδέχτηκε μ' εύμενία τον ψευδο-
θαυματοποιό. Μα ο πρώτος της γιατρος έκανε τον Καλλιόστρο να χάσει

γρήγορα μια τόσο ίσχυρη προστάτιση, πρώτα που ο γιατρός το κατόρθωσε άκόμα πιο εύκολα γιατί ο μάγος σάθηκε αυτή τη φορά έτυνος κι' άποκύνανε συνεχώς στις άγυρτες του. Τότε ο τυχοδιώκτης από πείσμα έπρότεινε στο γιατρό, που με τα λόγια του τον είχε κάνει να χάσει την εύνοια της αυτοκρατορίας, μια πρωτότυπη μονομαχία. Οι δυο άντίπαλοι θα είττανε δηλητήριο το όποιον δε θα είττανε κ' η σύνθεση κ' εκείνος που μ' ένα αντίφάρμακο θα κατόρθωνε να έξουδετερώσει την ένόνοια του δηλητηρίου θα είττανε ο νικητής. Είπε άναφελές να προσθέσουμε ότι αυτή ή περίοδος πρόταση άπεριόριστη και ότι ένα ένταλμα έσορίας έδωσε τέλος στους φαναρονισμούς του Καλλιόστρου.

Ο τυχοδιώκτης έφυγε τότε για τη Βαρσοβία, όπου έσημείωσε πραγματικό θρίαμβο. Έφυγε κι' από εκεί συναποκομίζοντας 2,500 δουκάτα σε πολυτίμους λίθους και διαμάντια, χωρίς να ύπολογίζουμε και τα μεγάλα χρηματικά ποσά που κέρδισε.

Από τη Βαρσοβία το ζεύγος--γιατ' ή γυναίκα του τον συνάδενε παντού--διευδύνθηκε στο Στραταβούργο, απ' όπου ή φίμη του Καλλιόστρου έγινε διεθνής. Μόλις έφτασε εκεί, διακήρυξε θορυβηδώς ότι έθεράπευε δωρεάν όλους τους φτωχούς άρρώστους που θα παρουσιάζονταν σ' αυτόν. Κατόρθωσε πράγματι να θεράπευσε μερικούς απ' αυτούς κι' αυτό έφτασε για να θριαμβώσει. Όπως είλας

δέν έδέχετο από τους άσποντους καμιά όμοιφή, ούτε κανένα δωρο, μα ο γραμματέας του τον άντικαθίστουσε σ' αυτή τη δουλειά κ' έπερνι ότιμπορούσε. Έπειτα γινδάν ή μοιρασιά με τον Καλλιόστρο.

Έκτειν την εποχή ο Καλλιόστρος γνωρίστηκε με μια προσωπικότητα, με τον καρδινάλιο του Ρουάν, που είττανε τότε παντοδύναμος στο Στραταβούργο.

Ο τυχοδιώκτης δε δυσκολεύτηκε και πολύ να πείσει αυτό τον άρχιερέα να συνεογαστούν στα όλημιοτικά του έργα. Για να τον πείσει, του είπε ότι κατασκευάζει χρυσάφι. Έκανε μπροστά στον έπισκοπο, ο οποίος έθεωρείτο ως ο εντιμότερος των ανθρώπων, ένα σχετικό πείραμα, το οποίο έπέτυχε. Είπε άναθέσει μάλιστα στην έπισκοπο την τιμή να ψυάσει τη φωτιά. Υποσέθηκε άκόμα σ' αυτόν τον ύψηλο άξιωματούχο της εκκλησίας να κάνει να περάσει από μπρός του ή σκιά του προσώπου του πιο άγαπημένου του νεκρού.

Όπλισμένος με τη μαγική του ράβδο, ο Καλλιόστρος άνάβαλε όσο μπορούσε πιο πολύ την εμφάνισή του φαντασματος, λέγοντας ότι τον έμπόδιζε κάποιο πνεύμα που είττανε έξθρικό του και πιο δυνατό από την τέχνη του, ότι ή σελήνη δέν είττανε άκόμα στο κατάλληλο σημείο, ότι χωρίς άλλο κάποιο μεγάλο έγκλημα είχε διαπραχθεί τήνήμερα εκείνο το όποιο έμπόδιζε την εμφάνιση της σκιάς, κλπ.

Τέλος το θαύμα έγινε: ένα πρόσωπο ύποτυπώδες άρχισε να σχεδιάζεται στον τοίχο, μπρός στα θαυματούνα μάτια του έπισκόπου το όποιο διαλύθηκε άμέσως. Ο καρδινάλιος δέν πρόφτασε

Ο μάγος Καλλιόστρος

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRI BARBUSSE

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΑΣΤΕΙΟ

"Ένας νεόπλουτος πούχε έρθει απ' την Αυστραλία, μās διηγήθηκε αυτή την παράδοξη ιστορία :

Πρό δεκαπέντε άκομη χρόνων η πολιτεία Μπουρμπαντο Σίτυ ήταν ένα χωριό με οπιδάκια ξύλινα και δορυμνια λαοπωμένα. "Όταν άρχισε η κατασκευή της οιδροδρομικής γραμμής, είχαν έρθει για να δουλέψουν χιλιάδες εργάτες Κινέζοι. "Εγώ με πέντε-έξι άκομη συντερόφους κίναμε μια έταιρία με σκοπό ν' άνακαλύψουμε κανένα... άσχημο χρυσό ή τουλάχιστον άργύρου. Πώς !... Σās φαίνεται περίεργο. Είμαστε όλοι άφοβοι τυχοδιώχτες που άψηφούσαμε κάθε κίνδυνο.

Τρώγαμε όλοι σιδ μαγειρείο της "Αραμπέλας Κάτ πουταν μια γυναίκα καμπόνηρη και μās σερβίριζε μακαλάω άψητο και μπιφτέκια έλεεινά !... "Αν τρώγαμε άσχημα, πίναμε όμως καλά, που πάνταν εκείνο τώ νεκταρ, τώ ούϊσκυ τού "Αχαρισέλ, που σάν τώ πιαριή κανείς μπορεί να πάθω παροξυσμό τρέλλας !

"Όλοι οι συντερόφοι είμεθα ένας κι' ένας, μα ένας άψηλός σά γίγαντας, ό Ζούνιο Τέττορ. μās περνούσε όλους. "Επιμε πολύ κι' έκανε πολλές παλληκαριές ! Είχε δείρει μάλιστα πολλούς, μα κατώρθωνε πάντοτε να ξεφύγει. Είταν άρραβωνιασμένος με την Λιλή Μπουκαλάωφ, την κόρη ενός πλουσιού σιγκουνή, που είχε υποσχεθεί να της δώση ως προίκα όλη του την περιουσία, όταν θα την πάντρευε.

Μά έξαφνα, ένα πρωί βρήκαν τόν γέρο Μπουκαλάωφ σκοτωμένο και την κάσσα του διαρρηγμένη. Κοντά στω πτώμα του βρέθηκε τώ περιστρόφο τού Ζούνιο Τέττορ ! "Είτη κι'όμως μάλιστα δει εκείνη τή νύχτα δέν είχε πάει στήν κάμαρά του για να κοιμηθί και η άστυνομία τόν συνέλαβε άμέσως ως ένοχο της δολοφονίας τού μέλλοντος πεθερού του και τόν έρριξε δεμένον χειροπόδαρα στή φυλακή. Στην κάμαρά του σ' ένα μπασούλο βρήκανε μερικά τούκ τού γέροντ Μπουκαλάωφ. Καλώς φαίντανε, ό φίλος μās είχε βιαστεί πολύ για να κληρονομήσι τόν μακαρίτη !...

"Επειδή είτανε φίλος μās, πήγαμε να τόν δώμε στή φυλακή και φύγαμε ευχαριστημένοι γιατί μόλον που ύπηρχαν σοβαρές ένδείξεις έναντίον του, αυτός έλεγε πως δέν είταν ένοχος, πρηνύμα που που θα τ' άπεδείκνυε εύκολάτα, γιατί τή νύχτα τού φόνου, αυτός έπιγε χαριά με τόν Βίλλιαμ Τζέι, τόν έπιθεωρητή της έταιρίας τών νερών, ένα σεβαστό πρόσωπο στόν τόπο.

Γιά να παίξω με τή δικαιοσύνη ό Ζούνιο δέν τώ κατέθεσε αυτό στήν άνάκριση και μās παρακάλεσε να μην τώ πτωμε σέ κανένα. "Όλο γελάσαμε συλλογίζόμενοι τώ μούτρω τών δικαστών, που ύστερα από τόσες έπιβαρυντικές ένδείξεις θα βρι-

νά βγάλει ούτε μια κραυγή ! Είχε πεισθή ! Είπε περιττό να προσθέσουμε ότι σ' αυτό τώ περσάμα μεγαλείτερο όλο έπαψε η φαντασία παρά η μαγική ράβδος τού νευρομάντου.

"Ο Καλλιόστρος, κατόπι συστάσεως τών φίλων του, έφυγε τότε για τώ Παρίσι. Εκεί εγκαταστάθηκε στήν οδό "Αγίου Κλαυδίου, όπου όλοι οι άρρωστοι οι εγκαταλειμμένοι απ' τούς γιατρούς άρχισαν να πηγαίνουν σωρηδόν.

"Ο Καλλιόστρος είχε φτάσει πιά στω ζενιθ της δόξης του ! είταν της μόδας. "Εμπαινόβγαίνει στω παλάτι και σ' όλη τά μέγαλα τών ευγενών. Είταν πιά βέβαιος ότι δέν είχε να φοβηθεί την τύχη, όταν έξαφνα έκει που δέν τώ περιμενε, εκείνη τού κατάφερε τώ τελευταίο και άνεπαυρόρωτο χτύπημα. Συνελήφθη στις 23 Αυγούστου 1785, κατόπιν έντολής τών δικαστών και φυλακίστηκε στή Βασιλλή για μια έκτημη ύπωσηή του. "Υστερ από έννιά μήνες φυλακίσεως άθωώθηκε, μα άναγκάστηκε να εγκαταλείψη τή Γαλλία.

Μετά τρία χρόνια βρισκόταν στή Ρώμη, όταν τέν προσήγαγαν ως αίρετικό πρό τού Δικαστηρίου της "Ιερās "Εξετασεως. Κατέδικασθη εις τόν διά πυρός θάνατο, μη ό πάτος μετέβαλε τήν ποιήν του σέ ύσθια δεσμά και άκρέσχηνα να παραδόση στή φωτιά τά χαριά του και τά βιβλία του.

Τώ τέλος του είταν επίσης μυστηριώδες, όσο και η ζωή του. Κατ' άλλους τόν έσκότωσαν μέσ στή φυλακή του, μόλις άνηγέθησαν οι πρώτες νίκες τών γαλλικών στρατευμάτων, κατ' άλλους δέ τόν σκότωσαν γιατί έπεχείρησε να πνίξει τόν έξομολογητή του και να δραπετεύσει κατ' άπ' τώ ράσο του. "Όσο για τή γυναίκα του, την ώραία Λορέντζα, που συνελήφθη μαζί με τόν άντρα της, την έκλεισαν σ' ένα μοναστήρι. "Αγνοείται τι άπόνιγε έκτοτε.

"Ετσι τελείωσε η ρωμαντική ύπαρξις τών δύο αούτων τυχοδιωκτών.

σκόntonσαν μπρός στήν άθωωτική μαρτυρία τού έπιθεωρητού, που θ' άπεδείκνυε τώ «άλλοθι». "Ο Ζούνιο είχε κατορθώσει μάλιστα να πείσει και τόν έπιθεωρητή να ύην πρ τίποτα πρό της ημέρας της δίκης. "Ενωμεταξύ δ έπιθεωρητής Βίλλιαμ, τώχε ρίξει έξω με τώ ούϊσκυ, χωρίς να ξέρει να τώ πολύ ούϊσκυ βλάψει τώ μυαλό.

"Ηρθε τέλος η ημέρα της δίκης. Πήγαμε όλοι οι συντερόφοι χαρούμενοι σά να πηγαίναμε σέ γάμο. "Όσο βλέπαμε ν' άποδεικνύεται η ένοχη τού Ζούνιο, τόσο και πιο πολύ γελοόσαμε, φανταζόμενοι τώ τέλος της δίκης. Την τελευταία σιγμή ό Ζούνιο δταν τόν έρωτήσανε, άν έχει να προσθέσει τίποτε σπκώθηκε και ειπε :

— Συγγνώμη, κύριε Πρόεδρε, έχω κάτι να προσθέσω. Την νύχτα της 16 που έγινε ό φόνος για τόν όποιο μακατηγορή, ε, την πέρασα με τόν τζέντλεμαν Βίλλιαμ, τόν έπιθεωρητή της "Εταιρίας τών νερών, τόν όποιον παρακαλώ να καλέσει άμέσως εδώ.

"Η έντύπωση που προκάλεσαν τά λόγια του αού είταν πρωτοφανής. "Ο κδουος «ηώθηκε και άρχισε να φωνάζη και να χειρονομή. Οι δικαστάι τάρσαν ! Κότταζαν τόν κατηγορούμενο σάν κυνήγοι που τούς ξεφύγει τώ κυνήγι. "Ο Πρόεδρος διτάζε άμέσως να παρουσιασθή ό έπιθεωρητής.

Σέ λίγο ό έπιθεωρητής, μ' ένα πρόσωπο άψηρημένο και τρομαγμένο, παρουσιάστηκε. "Ο κατηγορούμενος κ' έμεις χαμογελούσαμε όλοι. "Ο Πρόεδρος ρώτησε τόν έπιθεωρητή Βίλλιαμ τι έχει να καταθέσι.

"Ο μαρτυρας χαμήλωσε τά μάτια του και ειπε σιγανά :

— Είμαι ένας άμαρτωλός !...

— "Αλείπεν ό δικαστής... Καλά... μα τώρα πείσε μου τι έχετε να πείτε για τήν ύπόθεσι τού φόνου τού Μπουκαλάωφ ;

— "Ηταν ένας άμαρτωλός ό μακαρίτης ! ειπε με τόν ίδιο τόνο ό μαρτυρας.

— Πολύ καλά, ειπεν ό δικαστής, μα γνωρίζετε αούτόν τόν άνθρωπο ; κι' έδειξε με τώ χέρι τόν κατηγορούμενο γίγαντα.

— Κι' αούτος ειπε άμαρτωλός και σεις ό ίδιος, κύριε Πρόεδρε !

"Ο δικαστής θύμωσε, χτίπωσε τώ πόδι του και σούφρωσε τώ πρόσωπό του.

— "Ακούστε, δέν πρόκειται γι' αούτ που λέτε ! Αούτος ό άνθρωπος κατηγορείται πως σκότώσε τόν Μπουκαλάωφ τήν νύχτα της 16. Τώρα ό δμεις έπιμένει πως ήταν μαζί σας κ' έπαίξε χαριά. Είτε άλήθεια ;

"Ο μαρτυρας σταύρωσε τά χέρια του και κούνησε τώ χοντρο κεφάλι του.

— "Ηδela να πάω στόν σδρανό ! άπάντησε με μάτια δακρυομένα και κάθισε κουνώντας τά χέρια και τά πόδια του.

Καθώς καταλάβατε, ό έπιθεωρητής Βίλλιαμ είχε τρελλαθεί τώ πάλι ούϊσκυ που έπιμε τόν είχε χτυπήσει στω μυαλό !

"Αποτέλεσμα της τρελλής καταθέσεως του ήταν η καταδίκη εις θάνατο τού φίλου μās Ζούνιο Τέττορ. Ούτε η άπεγνωσμένες χειρονομίες του, ούτε η δικές μās φωνές και διαμαρτυρίες, φέρανε κανένα αποτέλεσμα. Λίγο έλειψε να μās χαρακτηρίσουν ως συνενόχους του. Γι' αούτ άναγκαστήκαμε να σιωπάσουμε και βοηθήσουμε τούς χωροφύλακας να βάλουν τόν μισοτρέλλο έπιθεωρητή Βίλλιαμ σ' ένα άμάξι και να τόν μεταφέρουμε στω νοσοκομείο !

"Ο Ζούνιο τήν άλλη μέρα πέθανε στήν άγχόνη. "Υστερα από τρεις μήνες παραδόθηκε σις άρχές ό άληθινός φονιάς, και ύστερα από έξ μήνες έγινε καλά κι' ό έπιθεωρητής Βίλλιαμ... "Ετσι ό φίλος μās πλήρωσε με τή ζωή του αούτ τώ παιγνίδι που ήθελε να σκαρώσει στή δικαιοσύνη...

Henri Barbusse

"Από τού μεταπροσεχούς φύλλου τού «Μπουκέτου» άρχίζει δημοσίευσις τών

"ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ,,

του άειμνήστου ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, μέσα εις τά όποια θα συναντήση κανείς όλην τήν "Αθηναϊκήν κοινωνίαν, περιεργα γεγοότα και έπεισόδια της "Αθηναϊκής ζωής, πρόσωπα και πράγματα, άνέκδοτα και ιστορίας μεγίστου ένδιαφέροντος κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Τόν έρριξαν δεμένον χειροπόδαρα στή φυλακή.